

Туй мнѣнье на Франклина, което съ него раздѣляше и Джонъ Джей, Джонъ Адамсонъ, Георгий Вашингтонъ, Тома Джеферсонъ и други отлични мъже, — които бѣхж влѣзли въ реда на освобождаването на Америка, — туй мнѣнье ръководяше Франклина въ сношенията му съ правителството на метрополията и въ съвѣтитъ на неговитъ съотечественници. Той писа твърдѣ много за да освѣтли Англия въ несправедливостта и въ погрѣшкитъ. Той представи остро та ясно правдинитъ и недоволството на колонитъ. Въ своето първо произведение съ надписъ: *Вълнитъ са подигатъ кога има вътрѣзъ*, той доказа че парламентътъ, въ който колонитъ нѣматъ представители, нѣма право да налага на тѣхъ налози, тѣй сжщо както не ги налага на Хоноверъ. За да направи по ясна нелѣпостта на туй исканье, той напечата и распрѣснж предполагаемъ едиктъ на прускиятъ царъ, който налагаше данѣкъ на жителитъ въ Англия, като потомци отъ емигрантитъ на неговитъ владѣния. Като са доволствувахе само съ туй дѣто разесни правото, той са обърнж къмъ интереситъ на Англия. Той я убѣждаваше че ако тя йоще упорствува въ своята система на незаконность и на притесненье, то тя ще изгуби колонитъ и ще са разкѣса съ собственнитъ си рѣцѣ. Това той изложи като иронически съвѣтъ въ една брошурка подъ заглавие: *Средство отъ голѣмо господарство да са направи малко царство*.

Но трѣба да ви кажж че тѣзи разумни мисли, тѣзи смѣли съвѣти, тѣзи пророчески и остроумни запитвания немахж ни най-малко влия-